

ת"פ 26474/05/16 - מדינת ישראל נגד אלישע יפרח, שלמה יפרח

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 26474-05-16 מדינת ישראל נ' יפרח ואח'
לפני כבוד השופט איתן כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1.אלישע יפרח
2.שלמה יפרח

הנאשמים

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום מתוקן בן שלושה אישומים.

באישום הראשון הואשמו שני הנאשמים **בפציעה כשהעברין מזויין** (בצוותא חדא), עבירה לפי סעיף 335(א)(1) בצירוף סעיף 334 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); הנאשם 1 הואשם גם **באיומים** שתי עבירות לפי סעיף 192 לחוק העונשין; והנאשם 2 הואשם גם **בהחזקת סכין** עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

באישום השני הואשם הנאשם 1 **בניסיון לשיבוש מהלכי משפט** עבירה לפי סעיף 244 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

באישום השלישי הואשם הנאשם 2 **בהפרעה לשוטרי** עבירה לפי סעיף 244 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין; **ובניסיון לשיבוש מהלכי משפט** עבירה לפי סעיף 244 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום

2. על פי עובדות האישום הראשון, בין הנאשם 1 למוחמד אבו עמאר (להלן: "**מוחמד**") ישנה היכרות רבת שנים ועובר למתואר בכתב האישום התגלע ביניהם סכסוך עסקי.

עמוד 1

ביום 20.03.16, בשעה 13:00 לערך, הגיעו מחמוד ובנו מוניר אבו עמאר (להלן: "מוניר") לבית העסק של הנאשם 1 שבמושב תירוש, משק 54 (להלן: "בית העסק") ברכב מסוג סקודה (להלן: "הרכב"). מוחמד נכנס לבית העסק וביקש מהנאשם 1 צ'קים שמשך לטובתו ואשר לטענתו היה הנאשם 1 צריך להשיב לו. הנאשם 1 צעק על מוחמד, בין היתר בשל כך שלא תיאם עמו פגישה, הורה לו לצאת את בית העסק ואמר לו בהתרסה שיפקיד את הצ'קים. בתגובה, השיב לו מוחמד שאם יעשה כן, ישים אותו בבית הסוהר, ולאחר מכן, עזב את בית העסק. כשחזר לרכב, ביקש מוחמד ממוניר שישב לבית העסק ויאמר לנאשם 1 להכין את הצ'קים לפעם הבאה. מוניר עשה כמצוות אביו. בתגובה איים הנאשם 1 על מוניר בפגיעה שלא כדין בגופו בכוונה להפחידו או להקניטו, בכך שנטל מספריים והתקרב עמם אל מוניר אשר נרתע מפניו לאחור. הנאשם 1 דחף את מוניר אל חוץ לכותלי בית העסק עד לחזרתו לרכב.

מיד לאחר מכן התקשר הנאשם 1 אל הנאשם 2. לאחר מכן, פנה למוחמד כשהמספריים בידו, ואיים עליו בפגיעה שלא כדין בגופו בכוונה להפחידו או להקניטו בכך שאמר לו: "אני אדקור אותך, אני אטחן אותך" והניף את המספריים לעברו.

דקות ספורות אחרי שיחתו עם הנאשם 1, הגיע הנאשם 2 למקום כאשר הוא נוהג בטנדר ירוק וניגח באמצעותו את הרכב. בעקבות זאת יצאו מוחמד ומוניר מהרכב. בשלב זה אחז הנאשם 1 במוניר והנאשם 2 יצא מהטנדר ודקר אותו באזור שכמת שמאל באמצעות סכין שאורך להבה כ-10 ס"מ.

לאחר המעשים המתוארים, נמלטו הנאשמים מהמקום.

כתוצאה ממעשיהם, נגרם למוניר חתך שטחי באורך 1.5 ס"מ מעל שכמה שמאל אשר הצריך טיפול רפואי כדלקמן: זריקת "טטנוס" ותפירת החתך בהרדמה מקומית.

כתב האישום מייחס לנאשמים שבמעשיהם פצעו בצוותא חדא במוניר באמצעות נשק קר; הנאשם 1 איים על מוחמד ועל מוניר; והנאשם 2 החזיק בסכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו בלי שהוכיח שהחזיקה למטרה כשרה.

3. על פי עובדות האישום השני, ביום 30.03.2016 ביקש יוסף אבו עאמר (להלן: "יוסף"), אחיו של מוחמד, להיפגש עמו בצומת מסמיה. בפגישה האמורה, הפציר יוסף במוחמד להגיע להסכמות עם הנאשם 1 בהקשר לאירועים המתוארים באישום 1.

יוסף הסיע את מוחמד למושב תירוש אולם מוחמד סירב לצאת מהרכב כיוון שיוסף עשה כן ללא ידיעתו. לאחר שיוסף לחץ עליו, הסכים מוחמד לצאת מהרכב ולהיפגש עם הנאשם 1 שהמתין לו מחוץ לרכב כאשר הוא חובש לראשו כובע. באותן נסיבות, הציע הנאשם 1 למוחמד להשיב לו את הצ'קים נושא המחלוקת ולתת מתנה למוניר בסך 50,000 ₪ לרגל חתונתו המתקרבת, בתנאי שלא יזהה את הדוקר - הנאשם 2 - כאשר מחצית מהצ'קים וסכום המתנה במלואו יועברו למוחמד באופן מידי, ויתרת הצ'קים תוחזר לו לאחר שמוניר לא יזהה את הדוקר.

יום למחרת, העביר הנאשם 1 לידי יוסף את הצ'קים וכן צ'ק על סך 50,000 ₪ לפקודת בנו של יוסף, במטרה שיועברו למוחמד. יוסף הציע זאת למוחמד, אך מוחמד סירב בכל תוקף.

כתב האישום מייחס לנאשם 1 שבמעשיו ניסה לעשות דבר בכוונה להכשיל הליך משפטי בדרך אחרת.

4. על פי עובדות האישום השלישי, ביום 26.06.2016, במושב תירוש, משק 10 (להלן: "הבית"), עשה הנאשם 2 מעשה בכוונה להכשיל את השוטר יצחק דניאל (להלן: "השוטר דניאל"), כאשר הוא ממלא את תפקידו.

בהמשך ניסיונות איתור רבים של הנאשם 2 מצד המשטרה, הגיע השוטר דניאל לבית כשבידו צו מעצר נגד הנאשם 2. השוטר דניאל שאל את הנאשם 2 אשר נכח בבית לזהותו וזה השיב ששמו אברהם. לנוכח חשד שהתעורר בלבו של השוטר דניאל, נשלחה אליו תמונתו של הנאשם 2 והוא מצא שזהות האדם שעמד מולו זהה לתמונה. השוטר דניאל שאל את הנאשם 2 פעם נוספת לשמו, והלה השיב פעם נוספת ששמו אברהם. בהמשך לכך, עוכב הנאשם 2 אל תחנת המשטרה שם אישר את זהותו.

כתב האישום מייחס לנאשם 2 שבמעשיו, ניסה לעשות דבר בכוונה להכשיל הליך משפטי.

תשובת הנאשם לאישום

5. שני הנאשמים כפרו באשמה.

6. אשר לאישום הראשון, הודה הנאשם 1 ששהה במקום אולם טען שעזב לפני אירוע הדקירה, הכחיש שהחזיק במספרים, והכחיש שאיים על מוחמד ומוניר. הנאשם 1 טען שבניגוד למתואר בכתב האישום, מוניר ומוחמד הם אלה שאיימו עליו. אשר לאישום השני, הודה הנאשם 1 שהתקיים מפגש עם מוחמד אך טען שהוא לא יזם את המפגש או ביקש אותו אלא היה זה יוסף אחיו של מוחמד. הנאשם 1 כפר בכך שניסה לשבש מהלכי משפט. במהלך ניהול המשפט טען שנסיונות האירוע הובנו בצורה הפוכה והעובדות מלמדות שהוא זה שהיה נתון לסחיטה באיומים מצד מוחמד ומוניר.

7. אשר לאישום 1 הכחיש הנאשם 2 שנכח באירוע, הכחיש שניגח את הרכב, הכחיש שדקר את מוניר, הכחיש שהחזיק בסכין, והכחיש היכרות כלשהי עם מוניר ומוחמד. אשר לאישום 3 הכחיש הנאשם 2 שעשה מעשה בכוונה להכשיל שוטר והכחיש שניסה לשבש מהלכי משפט בכך שהזדהה לפני השוטר בשם אחר. הנאשם 2 טען כי הזדהה בשם אחר כיוון שחשש מכוח השיטור "שהתפרץ" לביתו וכיוון שחשש שיעצר לעיני ילדיו הקטנים.

גדר המחלוקת

8. המחלוקת בתיק היא רחבה ונוגעת לשאלת מעורבותם של הנאשמים בעבירות שיוחסו להם מבחינה עובדתית ומשפטית.

9. במסגרת הכרעת הדין אדון גם בטענות ההגנה כדלקמן: מחדלי חקירה; אכיפה בררנית; ושאלת משקלו של מסדר הזיהוי.

הראיות שהובאו בפרשת התביעה

10. מטעם התביעה העידו העדים שלהלן:

מפקד יחידת הסיור רס"ר מור אריאלי;

מוחמד אבו עמאר;

מוניר אבו עמאר;

סאמר אבו עמאר, בנו של מוחמד ואחיו של מוניר;

החוקר רס"מ אבישי טובי;

יוסף אבו עמאר, אחיו של מוחמד;

קצין החקירות רפ"ק מידן קידר;

החוקר רס"מ מאי תבורי;

פרח אתי זכריה, פקידה בבית העסק של הנאשם 1;

רותי חיון, מנהלת חשבונות בבית העסק של הנאשם 1;

החוקר רס"ב רביב כספי;

קצין החקירות פקד מוטי רגב;

החוקר רס"מ ולדיסלב מילר מתחנת מטה יהודה.

הבלש רס"ל דניאל יצחק.

כן הוגשו המוצגים שלהלן:

ת/1 - תמונות פציעתו של מוניר;

ת/2 - מזכר תיעוד צריבת דיסק העימות שערך רס"מ ולדיסלב מילר;

ת/3 - הודעת פרח זכריה;

ת/4 - דו"ח פעולה שערך השוטר מור אריאלי;

ת/5 - דיסק תיעוד מסדר זיהוי;

ת/6 - הודעת הנאשם 2;

ת/7 - הודעת רות חיון;

ת/8 - תמונת פציעתו של מוניר שצילם אחיו סאמר בבית החולים;

ת/9 - הודעת יוסף אבו עמאר;

ת/10 - ת/11 - הודעות הנאשם 2;

ת/12 - פרוטוקול דיון בתיק מי"ב 16-03-44911 מיום 21.03.2016;

ת/13 - דו"ח עימות; תמלול העימות; ודיסק תיעוד העימות;

ת/14 - מזכר שכותרתו: "התנהלות המעורבים בעימות";

ת/15 - תעודה רפואית של מוניר;

ת/16 - דו"ח פעולה שערך השוטר נתנאל מדמוני;

ת/17 - מזכר שכותרתו: "ביקורת משק 8";

ת/18 - ת/20 - הודעות הנאשם 1;

ת/21 - מחקרי תקשורת.

הראיות שהובאו בפרשת ההגנה

11. מטעם ההגנה העידו העדים הבאים:

אלישע יפרח - נאשם 1.

שלמה יפרח - נאשם 2.

כן הוגשו המוצגים שלהלן:

נ/1 - תמונת הנאשם 2 שהופקה ממערכת אדם;

נ/2 - דיסק העימות בין הנאשם 1 למוחמד.

דיון והכרעה

עמוד 5

12. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו במשפט, מצאתי שהמאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום ברף הנדרש בפלילים ועובדות אלה משכללות את העבירות שיוחסו לנאשמים. זאת קבעתי על יסוד האמון שרחשתי לעדי התביעה ולגרסתם כאשר מנגד מצאתי לדחות את גרסת הנאשמים לאחר שמצאתי אותן בלתי אמינות.

13. אפרט את הנימוקים שעומדים בבסיס החלטתי.

תמצית העדויות שהובאו בפרשת התביעה

14. **מוניר אבו עמאר** העיד על האירוע אשר במהלכו נדקר ופונה לבית החולים. בעדותו סיפר כיצד הגיעו הוא ואביו מוחמד למשרדו של הנאשם 1 כדי לקחת ממנו צ'קים. העד סיפר כיצד התלהט ויכוח בין השניים על רקע אי השבת הצ'קים למוחמד ועל בקשת אביו שייגש אל הנאשם 1 ויאמר לו שבפעם הבאה שיבואו אליו שהחומר יהיה מוכן (פרוטוקול עמ' 171). עוד סיפר כיצד רגז הנאשם 1 על דבריו, כיצד נטל מספריים וכיוון אותם לעבר פלג גופו העליון וכיצד הדף אותו עד ליציאתו מבית העסק. לאחר מכן, כך העיד, הגיע הנאשם 1 לאביו מוחמד כשהמספריים בידו ואיים עליו באומרו: "**אני אהרוג אותך, אני אטחן אותך**" (פרוטוקול עמ' 171). לדבריו, הנאשם 1 שוחח בטלפון עם מאן דהוא וזמן קצר לאחר מכן הגיח טנדר שבו נהג הנאשם 2 ונגח בעוצמה בחלקו האחורי של הרכב שבו ישב עם אביו. בהמשך לכך, הסלים האירוע עת תפס אותו הנאשם 1 בידיו והנאשם 2 יצא מהטנדר כשהוא אוחז בסכין שלופה והתקדם לעברו. במהלך העימות, כאשר ניסה להשתחרר מאחיזתו של הנאשם 1, הגיח הנאשם 2 מאחוריו ודקר אותו באזור הכתף. בעדותו תיאר את הדוקר כך: "**נמוך, שמנמן, כיפה על הראש וקצת שחום עור**" (פרוטוקול עמ' 172), בטווח גילים 25-30. לאחר שנדקר, משך אותו אביו לכיוונו כדי למנוע פגיעה נוספת בו והנאשמים נמלטו מהמקום. בעדותו תיאר את שלב הגעת השוטרים, את התחקור הראשונה בזירה, ואת פינויו לבית החולים באמבולנס לשם קבלת טיפול רפואי.

בחקירתו הנגדית נשאל אם לאחר שחזר מבית החולים שוחח עם אביו על האירוע, והשיב "**...ומה היה לא דברנו.. על האירוע עצמו לא דיברנו. רק איך אני מרגיש...**" (פרוטוקול עמ' 176). כשנשאל אם שוחח עם אביו על האירוע ביום שלמחרת, השיב "**כן אבל על האירוע עצמו לא דיברנו למה אני יודע מה היה שם והוא היה שם ואין טעם כאילו לדבר על זה.**" (פרוטוקול עמ' 179).

לדבריו, העובדת שישבה בצמוד למשרדו של הנאשם 1 ראתה שהנאשם 1 אוחז במספריים והודף אותו אל מחוץ לבית העסק (פרוטוקול עמ' 194). כשנשאל אם ראה את הנאשם 1 מחוץ לבית העסק עם טלפון ביד, השיב בחיוב.

בחקירתו הנגדית נשאל על יכולתו לראות את הנאשם 2 הן בשלב שישב ברכב והן בשלב שקדם לדקירתו. בנוגע לשלב שבו ישב ברכבו העיד: "**כן...אני רואה אותו.**" (פרוטוקול עמ' 213); "**...אני רואה אותו רגיל**" (שם). כך טען שראה את הנאשם 2 גם כשזה שיצא מרכבו: "**אני יצאתי, הסתכלתי שניה על הטנדר, אלישע כבר סגר עליי...הסתובבתי לאלישע, הגב שלי לטנדר.**" (פרוטוקול עמ' 45); וכן: "**הסתכלתי על הטנדר, שניה, אלישע סגר עלי, הסתובבתי לאלישע ודפקתי מבט לאחורה. הוא כבר ירד עם הסכין שלופה**" (שם). כשנשאל אם הוא בטוח שמדובר בסכין, השיב "**כן.. סכין שחורה זה היה...**" תוך שסימן אורך של 20 ס"מ (פרוטוקול עמ' 226). כשנשאל אם הייתה זו סכין

קפיצית או נשלפת, השיב: "...כן.. הנשלפות...לא יודע אם היא נשלפת ככה או ככה.. היא הייתה נשלפת" (שם). כשנשאל אם הלהב של הסכין היה שחור, השיב "...כן.. היא הייתה שחורה.. או מה שהוא החזיק ביד... לא יודע... זה היה שחור שם... הלהב אני חושב הייתה שחורה." (פרוטוקול עמ' 227). כשנשאל מה היה המרחק בינו לדוקר, השיב שמטר אחד (פרוטוקול עמ' 228).

אשר לדקירה תיאר בעדותו שהדוקר הגיע מאחוריו ולכן לא ראה את הדקירה. כשנשאל אם הסתובב לאחור לאחר הדקירה, השיב: **"אני מסתובב לראות את הנהג.. כן.. שהוא עלה בטנדר וברח"** (פרוטוקול עמ' 232). העד עמד על כך שהבחין בפניו של הנאשם 2 גם בחלק זה של האירוע (שם). כשנשאל, בנוגע לניסיון דקירה נוסף שלו מצד הנאשם 1, השיב: **"הוא עשה לי ככה..."** והדגים יד אוחזת במספרים אשר נעה לכיוון מרכז הגוף (פרוטוקול עמ' 241). כשנשאל מה היה המרחק בינו לנאשם 1, השיב **"הייתי במרחק חצי מטר ממנו"** (שם). כשנשאל מדוע שאל את אביו למה דחף את אלישע, השיב שאביו אמר לו: **"הוא בא לדקור אותך"** אולם הבהיר כי: **"...אני ראיתי אותו עם הסכין בא אלי."** (פרוטוקול עמ' 242). בהמשך לכך שב והבהיר שראה את פניו של התוקף: **"ראיתי אותו למה הוא נסע גם ברוורס לאחורה. וגם שהוא דקר אותי, למה סיבבתי את הראש."** (פרוטוקול מיום 04.03.20 עמ' 189).

כשנשאל אם הוא יכול לתאר את המספרים, השיב: **"של משרד. הגדולות, השחורות האלה של המשרד"** וסימן אורך של 15, 20 ס"מ לערך (פרוטוקול עמ' 244). כשנשאל אם הייתה בין הנאשמים תקשורת במהלך העימות, השיב: **"היה דיבור ביניהם... ממש לכמה שניות"** (פרוטוקול עמ' 264). כשנשאל אם הנאשם 1 נקב בשם כל שהוא, השיב **"אני לא זוכר..."** (שם). כאשר הוטח בו שבחקירתו טען שהנאשמים לא החליפו ביניהם מילה, השיב: **"זה מה שהיה בו... מילה וחצי...אמרתי לך, הוא אמר לו לך ועוד מילה וחצי מילה... וזהו."** (פרוטוקול עמ' 265).

בהקשר להליך הזיהוי בשטח, נשאל אם זיהה את הנאשם 2 בתמונה שהוצגה לו בזירה, והשיב **"תשמע, זה היה מזמן...זה היה מטושטש כזה וזה היה כן הוא ולא הוא, זה לא היה בוודאות..."** (פרוטוקול מיום 04.03.20 עמ' 185). לעומת זאת כשנשאל על הזיהוי במסדר הזיהוי, השיב: **"במסדר זיהוי זיהיתי אותו בוודאות. בתמונה זה לא היה מיליון אחוז למה, זה גם תעודת זהות..."** (פרוטוקול עמ' 187).

15. **מוחמד אבו עמאר** העיד על הביקור העסקי אצל הנאשם 1 וכיצד, ללא שום התגרות מצדו, הלה התפרץ לעברו ודרש ממנו שיצא ממשרדו. לאחר מכן סיפר כיצד שב לרכבו וביקש מבנו מוניר שייגש למשרדו של הנאשם 1 ויבקש את הצ'קים. בהמשך לכך, כך העיד, ראה לפתע את הנאשם 1 **"תופס את הילד ודוחף אותו במדרגות"** (פרוטוקול עמ' 213), כשהוא אוחז בידיו מספרים וטלפון, מאיים וצועק על מוניר. לאחר מכן המשיך נאשם 1 לאיים עליו, תוך שהוא יושב ברכבו. לפתע, כך סיפר, הגיע למקום טנדר שהתנגש ברכבו שבו ישב גם מוניר. בעדותו תיאר את יציאתם שלו ושל מוניר מהרכב, את ריצתו של הנאשם 1 לעבר מוניר עד לתפיסתו ואת דקירתו של מוניר בגבו בידי הנאשם 2. לאחר מכן, כך סיפר, ברחו הנאשמים מהזירה, ולמקום הגיעו שוטרים ואמבולנס.

כשנשאל אודות תיאורו של הדוקר, השיב: **"...הוא נמוך שחרחר עם כיפה, מכנסים ארוכים...זה פעם ראשונה שאני רואה אותו..."** (פרוטוקול עמ' 216). כשנשאל אודות מסדר הזיהוי סיפר שלאחר שהחוקרים יצרו עמו קשר,

הוא הגיע למגרש הרוסים לצורך זיהוי. אשר למסדר הזיהוי עצמו סיפר שנכנסו מספר אנשים כאשר הוא בגבו אליהם וכאשר הסתובב, שם את ידו על הדוקר לבקשת החוקר. אשר למיקומו של מוניה הבהיר שבזמן המסדר שהו שניהם בחדרים נפרדים.

אשר להליך הזיהוי שנערך בזירה, נשאל אם הראו לו או למוניה את תמונת הדוקר בשטח, והשיב: **"אני לא יודע מה הוא אמר אבל זה לא היה דבר כזה, לא הראו לנו שום תמונה בשטח..."** (פרוטוקול עמ' 225) והוסיף **"...שרצו להגיד משה, אמרתי להם הדוקר לא נמצא בתמונה, זה היה במשטרה לא בשטח..."** (פרוטוקול עמ' 231). כשנשאל אם שמע צעקות כאשר נכנס מוניה לבית העסק לשוחח עם הנאשם 1 והוא עצמו ישב ברכב, השיב בשלילה והבהיר שראה את הנאשם 1 אווז מספריים בידו כשהוא מוציא בכוח את מוניה מהמשרדים (פרוטוקול עמ' 258). כשנשאל אם ראה את הנאשם 1 אווז בתיק, השיב כי רק לאחר הדקירה נכנס הנאשם 1 לבית העסק לקח את התיק וברח (פרוטוקול עמ' 261). כאשר נשאל אם הנאשם 1 החזיק את המספריים בידו בכל זמן האירוע, השיב: **"אצלו ביד, כל הזמן ביד אצלו"** (פרוטוקול עמ' 262). כשנשאל אלו איומים סינ לעברו הנאשם 1, השיב: **"מאיים עלי אני אדקור אותך, אני אטחן אותך במספריים..."** (פרוטוקול עמ' 264). אשר לשיחת הטלפון של הנאשם 1 עובר להגעת הדוקר למקום, העיד שבמהלכה שמע את הנאשם 1 אומר את השם "משה" (פרוטוקול עמ' 267).

אשר לאירוע המתואר באישום 2, סיפר כיצד שוחח עמו אחיו יוסף וביקש ממנו להגיע לצומת מסמיה. לדבריו אחיו לא חשף את סיבת הגעתו. לאחר שנפגשו הסיע אותו יוסף למושב תירוש וכאשר הגיעו לשם נודע לו שהנאשם 1 ממתין לו בחוץ כדי לשוחח. לאחר שאחיו שכנע אותו, הסכים לצאת מהרכב כדי לשוחח עם הנאשם 1 אשר עמד בחוץ כשכובע לראשו (פרוטוקול עמ' 219). במהלך שיחתם התנצל הנאשם 1 על האירוע ואמר שהוא מוכן להחזיר את הצ'קים ולתת, בשלב הראשון, ₪ 50,000 בתמורה לכך שהדוקר לא יזוהה. בשלב השני יוסיף עוד 50,000 ₪ ויחזיר את יתרת הצ'קים. לדבריו במענה להצעת הנאשם 1 אמר לו: **"בשום פנים ואופן הדבר הזה לא ילך, זה כרגע לא מדובר בכסף והמשטרה, רק המשטרה תטפל בעניין"** (פרוטוקול, עמ' 219).

כשנשאל האם הוא אחראי לקיום המפגש, השיב: **"...אני לא עשיתי מפגש, נעשה עליי תרגיל כזה והייתי בזה..."** (פרוטוקול עמ' 273). כשנשאל אם במהלך העימות (נ/2) הוא הכחיש שנפגש עם הנאשם 1 כדי להסתיר שסחט אותו באיומים, השיב: **"...יכול להיות שיוסף אח שלי ביקש ממני... ואולי גם לא הפעלתי שיקול דעת נכון אבל אחר כך באותו יום נכנסתי למשטרה ואמרתי להם..."** (פרוטוקול עמ' 278). כשהוצג לו מכתב שנטען שהוא כולל סיכום של חובותיו ומדובר לכאורה במכתב שנועד לסחוט את הנאשם 1 בסך מיליון ₪, הסכים שאותו ביקש מנאשם 1 במפגש, השיב: **"זה לא הכתב שלי..."** (פרוטוקול עמ' 282) וכן: **"אני לא ביקשתי ופעם ראשונה אני רואה את זה ואני לא יודע מה כתוב פה אפילו... בחיים לא ראיתי את זה"** (פרוטוקול עמ' 283).

16. **רס"מ אבישי טובי**, העיד שבתקופה הרלוונטית שירת כראש צוות חקירות כללי בתחנת מטה יהודה. בעדותו העיד על תפיסת תצלומים המתעדים את פציעתו של מוניה (ת/1); על גביית הודעתו של הנאשם 1 (ת/18); וסיפר שהוא זה שגבה את הודעתו של משה יפרח שלא הוגשה.

17. **סאמר אבו עמאר**, בנו של מוחמד ואחיו של מוניה, העיד שהוא היה הראשון שהגיע לבית החולים ללוות את אחיו,

לאחר שאביו התקשר אליו וביקש ממנו להגיע לשם. העד אישר שצילם בבית החולים תמונה המתעדת את פציעתו של מוניר ומסר שצילם אותה באמצעות הטלפון הנייד של מוניר (ת/8).

אשר לדברים שאמר לו מוניר בבית החולים, העיד שהלה סיפר לו שאדם התנפל עליו, דקר אותו וברח.

כשנשאל אם מוניר סיפר לו אם הוא יודע מי האדם שדקר אותו, השיב: **"הוא אמר מישהו התנפל עליו והוא לא יודע מי דקר אותו..."** (פרוטוקול עמ' 207).

בחקירתו הנגדית התבקש להבהיר איזה מהתמונות צילם הוא ואיזה תמונות צילמה אחותו, והשיב: **"האחות צילמה את התפרים שזה תפור ואני צילמתי שזה פתוח"** (פרוטוקול עמ' 204).

אשר לאישום השני, אישר שהוא יכול לזהות את כתב ידו של אביו (פרוטוקול עמ' 210). בהמשך לתשובתו זו, הוצג לו מסמך שההגנה כינתה "מסמך הסחיטה" והוא נשאל אם הוא מזהה למי שייך הכתב, והשיב: **"לא יודע מי כתב את זה"** (שם). כשנשאל שוב אם הוא מזהה של מי הכתב, השיב: **"לא, לא יודע של מי..."** (שם). כשנשאל של מי החתימה ושל מי מספר הטלפון שמופיע בחלק התחתון של המכתב, אישר שאלה שייכים לאביו, אולם הכחיש שמדובר בכתב ידו של אביו.

18. **יוסף אבו עמאר**, אחיו של מוחמד, העיד שהוא היה זה שיזם וערך את פגישת "הגישור" בין מוחמד לנאשם 1 וכי אף אחד מהנוכחים לא ידע על כוונתו לארגן את המפגש. בעדותו טען שהוא אינו זוכר מה הציע הנאשם 1 למוחמד. כיוון שהעד טען שהוא אינו זוכר פרטים רבים, הוגשה הודעתו במשטרה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: **"פקודת הראיות"**) וסומנה ת/9.

בחקירתו הנגדית נשאל אם הוא היה זה שפנה למוחמד או שמא מוחמד היה זה שהתקשר אליו, והשיב: **"...אני לא זוכר אם הוא פנה אליי או פניתי אליו"** (פרוטוקול עמ' 208). כשנשאל אם זוכר על מה שוחחו הנאשם 1 ומוחמד, השיב שלא נכח בשיחה ובלשונו: **"אני הלכתי לאוטו ואז מה יצא מזה? אני זוכר שלא יצא כלום מזה..."** (פרוטוקול עמ' 209). כשנשאל אם הייתה סיטואציה שבה מוחמד ביקש לפנות למשטרה בנוגע למפגש, והוא (יוסף) מנע זאת ממנו, השיב בשלילה (פרוטוקול עמ' 210).

19. **רס"ר מור אריאלי**, העיד שבתקופה הרלוונטית לאישום שירת כמפקד יחידת הסיוור והגיע לזירת האירוע לאחר שהתקבל דיווח במוקד 100. בדו"ח הפעולה שערך תיעד את הגעת השוטרים למקום האירוע ואת הפעולות שנעשו במקום. דוח הפעולה הוגש בהסכמה חלף חקירתו הראשית (ת/4).

בעדותו נשאל אם הציג לנדקר תמונה של החשוד במעשה ואיזו תמונה הציג, והשיב שמי שהראה למוניר את התמונה הוא שוטר או שוטרים מיחידת החקירות או המודיעין ואין לו מושג באיזו תמונה מדובר (פרוטוקול עמ' 33).

בחקירתו הנגדית נשאל אם טיפל במוניר כשהגיע לזירה והשיב כי פגש בו והבחין שיש לו פצע בגבו (פרוטוקול עמ' 34) ומסר שתחקר את מוחמד. כשנשאל אם הבחין באנשים נוספים מלבד מוניר ומוחמד השיב בשלילה. כשנשאל אם בהתאם למה שטען מוחמד בזירה שהדוקר הוא משה יפרח, יצא לאתר את משה, השיב בחיוב. העד סיפר שלאחר שעזב את המקום כדי לאתר את משה יפרח, הגיעו לשם קצינים שהמשיכו את פעולות החקירה.

20. **רפ"ק מידן קידר**, העיד שבתקופה הרלוונטית שירת כקצין חקירות ונוער בתחנת מטה יהודה והוזעק לטפל באירוע מתוקף תפקידו כקצין תורן. העיד שהיה בין הראשונים שהגיעו לזירה לאחר עזיבת האמבולנס, וגבה הודעות משתי עובדות שנכחו במקום, ועסק באיתור מצלמות ובאיתור הנאשם 1 שנחשד בבריחה. בהתייחסו לנאשם 1 סיפר: **"העדים בשטח הצביעו על אלישע בתור האדם שפגע בהם ועל אדם נוסף שלא ידעו את זהותו"** (פרוטוקול עמ' 45).

עוד סיפר בעדותו על פעולות שננקטו לאיתור החשודים אשר התפרשו על פני תקופה ממושכת וכללו, בין היתר, ביקורי ניידות בתדירות יומיומית בביתו של הנאשם 1 ויצירת קשר עם אשתו.

בחקירתו הנגדית נשאל אם ראה סימני דם או אלימות, והשיב: **"אחת הבנות בעדות מסרה לי שהיא עזרה לטפל בבן אדם שהיה לו פצע של דם על החולצה שלו שהוא נפגע ונדקר"** (פרוטוקול עמ' 51). כשנשאל כיצד הוא יודע שהיה אירוע, השיב שהתקבל במשטרה דיווח על דקירה, ונוסף על כך שמע את גרסת העובדות שמסרו לו שטיפלו באדם פצוע.

21. **החוקר רס"מ מאי תבורי**, העיד שבתקופה הרלוונטית שירת כחוקר. העיד שעשה את פעולות החקירה הנדרשות בחלקה החיצוני של הזירה ובין היתר גבה את הודעת מוחמד. עוד העיד שבשלב מאוחר יותר גבה שתי הודעות מהנאשם 2. (ת/10-11).

בחקירתו הנגדית נשאל אם הציג למוניר בשטח תמונה של החשוד בדקירה, והשיב בשלילה (פרוטוקול עמ' 216).

22. **פקד מוטי רנב**, העיד שבתקופה הרלוונטית שירת כקצין חקירות ובתוקף תפקידו ניהל את התיק בתחנת מטה יהודה. העיד שעיקר מעורבותו בתיק החלה מרגע הגעתו לתחנה לאחר שנעשו הפעולות הראשוניות בשטח. העיד שלאחר שהנאשמים אותרו, נערך מסדר זיהוי שבו מוחמד ומוניר זיהו באופן מידי את הנאשם 2 (ת/5). בעדותו מנה את הגורמים שהביאו לזיהוי הנאשמים ובהם: הרכב שנותר בזירה והממצאים הקשורים בו; המשק שבו התרחש האירוע; ההודעות שנגבו מאנשים בסביבת בית העסק; וההודעות שנגבו ממוחמד ומוניר. כשנשאל מדוע לא נערך מסדר זיהוי גם לנאשם 1, הבהיר שאותו הכירו העדים ואילו את הנאשם 2 לא הכירו (פרוטוקול עמ' 85).

בחקירתו הנגדית נשאל על אודות המידע שעליו התבסס לצורך זיהוי הנאשמים, והשיב שבין היתר התבסס על מידע מודיעיני ועל מספר לוחית רישוי. כשנשאל אם היה מודע לכך שביום האירוע הוצגה למוניר תמונה של אחד הנאשמים, השיב: **"לא מכיר את זה"** (פרוטוקול עמ' 88) והוסיף: **"לא הייתי עושה מסדר זיהוי אם הייתה תמונה מוצגת"** (שם). לאחר שהוצגה לו תמונת הנאשם 2 שהופקה ממערכת אדם (נ/1) נשאל מי הפיק את התמונה וכיצד הגיעה לתיק

החקירה, והשיב: "אני לא יודע איך היא הגיעה"; וכן: "יש הרבה דפים שמגיעים ומסתובבים" (פרוטוקול עמ' 92).

כשנשאל לדעתו אודות המפגש שבין מוחמד לנאשם 1 והשלכותיו, השיב: "עצם המפגש עצמו אינו מעיד על שיבוש. אם שם נעשה איזשהו שיבוש, אל תגיד, כן תגיד, או דברים כאלה, זה שיבוש..." (פרוטוקול עמ' 159).

23. **רס"ב רביב כספי**, העיד שבתקופה הרלוונטית לאישום, שירת כחוקר, ביקר בזירת האירוע, גבה את הודעתו של מוחמד, וצילם את פציעתו של מוניר (ת/1). בחקירתו הראשית העיד כי הזהיר את מוניר ואת מוחמד שלא ייקחו את החוק לידיהם ושלא ייצרו קשר עם המעורבים באירוע בכל דרך שהיא. עוד העיד שמסר למוניר ולמוחמד שאם מי מהמעורבים ייפנה אליהם, עליהם ליצור קשר עם יחידת החקירות. כן העיד שמוחמד דיווח לו שביום 22.03.2016 קיבל שיחת טלפון מגורם שלישי אשר ביקש ממנו לבטל את התלונה במשטרה בתמורה לקבלת הצ'קים.

בחקירתו הנגדית נשאל מדוע לא חקר את מוניר גם באותו היום והשיב: "לא יודע. לא זוכר" (פרוטוקול עמ' 20). כשנשאל מדוע מוניר זומן לחקירה רק יומיים לאחר האירוע, השיב שהוא לא הוא היה החוקר שניהל את התיק.

24. **רות חיון**, העידה שבתקופה הרלוונטית עבדה כמנהלת חשבונות בבית העסק אשר בעלותו של הנאשם 1. בעדותה סיפרה כי בעקבות חילופי צעקות ומהלומות בין הנאשם 1 למוחמד ובין הנאשם 1 למוניר, יצא הנאשם 1 מבית העסק, לאחר שלקח את תיקו, ושם המשיכו הצעקות בין המעורבים. עוד העידה שלאחר שהאירוע הסלים, נכנסה יחד עם עובדת נוספת לבית העסק ונעלה את הדלת. כעבור זמן מה שמעה דפיקות בדלת וכשפתחה את הדלת ראתה את מוחמד כשהוא זועק שדקרו את בנו. לאחר מכן, כך סיפרה, הגיעה משטרה שגבתה את הודעתה במקום (ת/7). כששאלה אותה התובעת מדוע מסרה לחוקר בשטח שראתה את הנאשם 1 במקום לאחר הדקירה, השיבה: "לא ראיתי את אלישע במקום..." (פרוטוקול עמ' 224). בשל סתירות שבין הודעתה לעדותה, הוגשה הודעתה על פי סעיף 10א לפקודת הראיות.

בחקירתה הנגדית נשאלה אם ראתה את הנאשם 1 שולף מספרים בעת ששוחח עם מוניר במשרד, והשיבה: "אני לא ראיתי" (פרוטוקול עמ' 233) והוסיפה: "אני אישית לא ראיתי שום כלי, לא מהצד הזה ולא מהצד הזה" (פרוטוקול עמ' 234). כשנשאלה אם ייתכן שהיו מספרים ולא הבחינה בהם, השיבה: "לא, הסיכוי נמוך עד אפסי" (פרוטוקול עמ' 235).

25. **פרח זכריה**, העידה שעבדה כפקידה בבית העסק ושביום האירוע שהתה במשרד ונגבתה ממנה הודעה (ת/3). בעדותה טענה שהיא אינה זוכרת דבר מהאירוע. הודעתה הוגשה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות.

26. **רס"ל דניאל יצחק**, העיד שבתקופה הרלוונטית שירת כבלש בתחנת מטה יהודה. בעדותו תיאר את תהליך איתורו של הנאשם 2. על הביקור בבית הנאשם 2 העיד שנכנס לבית ללא כובע זיהוי מפאת החשש לבריחה, וכאשר אשתו של הנאשם 2 פתחה את הדלת, הציג לה תעודת מינוי לשוט וצו מעצר. לדבריו האישה נשאלה אם הנאשם 2 נמצא בבית והשיבה בשלילה. עוד העיד שכשנכנס לבית ראה גבר שישב בפינת האוכל ואכל. לדבריו הציג לאותו

אדם תעודת מינוי ושאל לשמו והלה השיב ששמו אברהם. כיוון שחש שמשהו לא תקין, יצא החוצה וניגש לאביו של הנאשם 2 שהיה בחוץ ושאל אותו היכן בנו. האב השיב שבנו לא נמצא ואינו זמין בטלפון. לאחר מכן, כך סיפר, נכנס בשנית לבית ושאל פעם נוספת לשמו של האדם שישב שם, והלה ענה פעם נוספת ששמו אברהם. בשלב זה, כך העיד, ביקש מאותו אדם להציג תעודת זהות והוא השיב שהיא אינה ברשותו. לאחר שביקש מתחנת המשטרה שתישלח לו תמונה עדכנית של החשוד, נמצא שאותו אדם הוא הנאשם 2. בעקבות דברים אלה, נעצר הנאשם 2 והובא לתחנה. העיד ששאל את הנאשם 2 מדוע הזדהה כאברהם והלה השיב שהוא חשש שהשוטר הוא עברין.

בחקירתו הנגדית נשאל אם הציג לנאשם 2 תעודת מינוי או צו מעצר, והשיב: **"אני לא זוכר, אני זוכר שזה היה ליד אשתו גל, עם תעודת מינוי ועם צו מעצר..."** (פרוטוקול עמ' 41). כשנשאל אם לפני ששאל את הנאשם 2 לשמו הציג לו תעודת מינוי, השיב שהוא אינו זוכר (פרוטוקול עמ' 423).

בחקירתו החוזרת נשאל כמה פעמים פנה לנאשם 2 עד שהתבררה זהותו, והשיב: **"היו מספר פעמים...מהרגע שנכנסתי בדלת ובעצם גל פתחה לי את הדלת והיה התנהלות עם אבא של שלומי, זאת אומרת היה שם איזה עניין של קרוב לאיזה רבע שעה עשרים דקות שהם אני ברור שאני שוטר וברור שאני מחזיק צו מעצר..."** (פרוטוקול עמ' 43).

תמצית העדויות שהובאו בפרשת ההגנה

27. **הנאשם 1**, העיד שביום האירוע הגיע מוחמד בהפתעה למשרדו ודרש ממנו שימצא עבורו זמן לפגישה. לאחר שהתפנה, כך סיפר, הכניס את מוחמד למשרדו והלה אמר לו: **"תשמע, אני רוצה שתספק לי סולר ואת השיקים של הבן שלי תמשוך אותם"** (פרוטוקול עמ' 256). לדבריו סירב בתוקף לבקשה ובתגובה לכך, פרץ וויכוח קולני בינו למוחמד. העיד שכאשר אמר למוחמד שבכוונתו להפקיד את הצ'קים, איים עליו מוחמד במילים: **"אנחנו נטפל בך, אנחנו נפגע בך..."** (שם) תוך שהוא צועק ודופק על השולחנות במשרד. לאחר מכן יצא מוחמד מבית העסק. מספר דקות לאחר מכן בעודו יושב במשרדו, נכנס מוניר למשרד ואמר: **"תן לי את הצ'קים שלי, אבא שלי אמר שאתה תיתן לי את הצ'קים שלי"** (שם). לדבריו, לאחר שסירב, איים עליו מוניר באומרו: **"...תשמע, אם לא תביא את הצ'קים לא כדאי לך, אתה מכיר אותו"** (שם) תוך שהסביר שהדברים נאמרו בהקשר לעבר ולרקע המשפחתי של מוחמד ומוניר. סיפר שהאיומים נמשכו עד שקם ללוות את מוניר אל מחוץ למשרדו, כאשר במקביל ליציאתו הלה המשיך לצעוק ולאיים. בשלב זה בעת שהעד ומוניר היו מחוץ לבית העסק ומוחמד ישב ברכב, החל מוניר **"להרים ידיים"** ובלשונו: **"אז הוא התחיל להרים ידיים, אבא שלו צעק הוא אמר לו לא אל תיגע בו"** (פרוטוקול עמ' 260). לנוכח הצעקות והוויכוחים וכיוון שמצב הדברים הלך והסתבך, החליט להיכנס למשרד כדי לקחת את תיקו ולאחר מכן נכנס לרכבו ונסע מהמקום. כאשר נכנס לרכב, מנעו ממנו מוחמד ומוניר לנסוע בכך שנאבקו בו משני צדי רכבו. בשלב זה סיפר: **"התחלתי לנסוע רוורס, יצאתי משם. זה הסיפור שלי"** (פרוטוקול עמ' 261).

לשאלת בית המשפט אם החזיק מספריים, השיב: **"לא מספריים ולא כלום"** (שם). כשנשאל אם הטענה שאחז במוניר לפני שנדקר נכונה, השיב: **"לא היה ולא נברא, אני לא תפסתי אותו ולא כלום... תגידו שעכבר יכול לתפוס פיל. יש דבר כזה?"** (שם). כשנשאל על גרסתה של רות שלפיה היה במקום לאחר הדקירה, השיב: **"תראה, אני לא הייתי"**

שמה ואני גם יכול להעיד בזה (שם) והוסיף: **"היא הייתה בחודש תשיעי כבוד השופט, היא הייתה רועדת... אני מזמין את בית המשפט לבוא למקום... שהם טענו שהם ראו אותי כביכול, אין חלון אין שום דבר"** (שם). כשנשאל מדוע נעלם לאחר האירוע, השיב: **"...אני נעלמתי מהפחד, אין פה, אני נעלמתי מהפחד מהם"** (פרוטוקול עמ' 262).

לשאלת בית המשפט אם נכח במקום בעת שמוניר נדקר, השיב בשלילה. לשאלת בית המשפט אם ידע מה קרה באירוע, השיב: **"אני לא הייתי שם בזמן שמוניר נדקר... אני לא הייתי שם ואני אמרתי את זה גם בחקירה"** (שם).

ובהמשך גם במהלך חקירתו הנגדית עמד על דעתו שלא ראה את הדקירה: **"אני לא ראיתי סכין באירוע של מוחמד או מוניר, אני לא הייתי באירוע אז אני לא ראיתי"** (פרוטוקול עמ' 287).

בחקירתו הנגדית נשאל אם הוא מאשר שלא שהה מחוץ למשרד משלב פגיעת הטנדר ברכב ואילך, והשיב: **"כן, לא הייתי שם"** (פרוטוקול עמ' 273). כשנשאל ממתי ידע על דקירתו של מוניר, השיב: **"לא ידעתי שהוא נדקר... רק שיוסף אחר כך אמר לי... בפגישה"** (פרוטוקול עמ' 278). כשנשאל אם החל מהשלב שידע על הדקירה לא סבר שהמטרה מחפשת אותו כיוון שהאירוע אירע בשטחו, השיב: **"...אני נעלמתי כתוצאה מהפחד מהם..."** (שם). כשנשאל מדוע לאחר שנודע לו שמוניר נדקר מחוץ לבית העסק שלו, לא פנה למטרה ומסר את שמו, השיב: **"לא הלכתי, לא הלכתי, מה לעשות? לא הלכתי, מה לעשות? אין לי מה להגיד"** (פרוטוקול עמ' 284). כשנשאל אם שוחח עם מי מעובדיו על האירוע הן מיד לאחריו והן כחודש לאחר מכן כאשר שב לעבודה, השיב בשלילה (שם). כשנשאל אם שוחח עם הנאשם 2 ביום האירוע, השיב: **"אני דיברתי איתו מלא פעמים, אני לא זוכר אם ביום האירוע אני דיברתי איתו"** (פרוטוקול עמ' 285). כשנשאל מתי עדכן את גורמי האכיפה שישנו מסמך סחיטה, השיב: **"אני לא זוכר, אני לא זוכר שהבאתי לתחנה אלא לעורך הדין"** (פרוטוקול עמ' 294).

אשר לאישום השני, העיד שלאחר אירוע הדקירה, המשיכה משפחתו של מוחמד לשלוח מסרים מאיימים ובני משפחתו חששו מאוד. סיפר שאשתו ביקשה לשים סוף לאיומים ולשם כך פנתה אליו ואל מוחמד ודרשה מהם להיפגש. במעמד הפגישה, כך העיד, דרש מוחמד דרישות כספיות שכללו את השבת הצ'קים ואת כיסוי חובותיו ובתמורה לכך הובטח לו שהאיומים ייפסקו.

כשנשאל כיצד יצאה לפועל יוזמת הפגישה, השיב שיוסף פנה לאשתו וזו עדכנה אותו בפרטים. כאשר נשאל אם במהלך השיחה ביקש מהמעורבים שלא יזהו את הדוקר או יחזרו בהם מתלונתם, השיב: **"לא היה ולא נברא שום דבר"** (פרוטוקול עמ' 263).

28. **הנאשם 2**, בעדותו הכחיש כל קשר לאירוע או מעורבות בו. העיד שמעולם לא דקר איש ומעולם לא פגש במוניר או ראה אותו. הנאשם 2 עמד על כך שלא הוא היה זה שנכח באירוע והוא אינו יודע במה מדובר.

אשר לביקור השוטרים בביתו, העיד שכיוון שצעקו וכיוון שבאותה תקופה היה נתון בסכסוך עם אדם אחר, השיב להם ששמו אברהם. עם זאת, לאחר שהשוטרים הזדהו לפניו והסבירו לו שהוא חשוד בדקירה ועליו להתלוות עליהם, עשה כמצוותם.

כשנשאל מדוע לא סיפר בחקירתו שהוא מסוכסך עם עבריין ולכן פחד להזדהות לפני השוטרים, השיב: **"אז אם הוא היה מבקש ממני את השם שלו? לא רציתי בכלל להיכנס לזה..."** (פרוטוקול עמ' 277).

בחקירתו הנגדית נשאל מדוע בתשובתו לאישום נטען שאברהם הוא אחד השמות שהוא נוהג להשתמש בהם, והשיב: **"אני קראתי לעצמי אברהם. אני קראתי באותו הרגע כי לא ידעתי מי עומד מולי...באו שלושה בריונים וממש נכנסו...התפרסו על פני הבית ובשאלה הראשונית שהם אמרו לי איך קוראים לך אמרתי לו אברהם..."** (פרוטוקול עמ' 261).

כשעומת עם העובדה שאמר לשוטר ששמו אברהם לאחר שזה הזהה לפניו עם תעודת שוטר ומסיבה זו ביקש ממנו השוטר שיציג תעודת זהות, השיב: **"יכול להיות, יכול להיות, לא שולל את זה, ברגע שהוא אמר לי שהוא משטרה כבר אמרת לו שלומי..."** (פרוטוקול עמ' 276).

כשנשאל מדוע בשתי חקירותיו הראשונות שמר על זכות השתיקה, ורק לאחר שזוהה במסדר זיהוי, בחר למסור את גרסתו (ת/6), השיב: **"כי ראיתי לנכון...לא עשיתי שום דבר ואמרתי שזה עוד מעצר שווא... ברגע שראיתי שהמדינה מתחילה לסגור עלי...החלטתי שאני כן מדבר..."** (פרוטוקול עמ' 265).

כשנשאל מדוע לא הגיע למשטרה חרף ידיעתו שהוא דרוש לחקירה בעניין אחר (שב"ח), השיב: **"לא פנו אלי, יכול להיות שלא פנו אלי, לא זוכר, לא זוכר להגיד לך"** (פרוטוקול עמ' 266). בהמשך עדותו סיפק הסבר שלפיו נמנע מלפנות למשטרה מחמת לחץ בעבודתו כחקלאי שכן מדובר היה בחודשי הקיץ שהם חודשים עמוסים. כשנשאל באילו חודשים ישנו לחץ, השיב: **"מחודש שני עד חודש שנים עשרה"** (פרוטוקול עמ' 267). כשהטיחה בו התובעת שידע כבר בחודש ינואר שהוא דרוש חקירה וחודש ינואר אינו כלול בחודשי הלחץ גם לשיטתו, השיב: **"אבל אני לא ראיתי את הלחץ של המשטרה להגיע... דחיתי את...עם שוטר בטלפון, הוא הסכים לי לא להגיע, לא ראיתי שממשיכים להתקשר אלי..."** (פרוטוקול עמ' 268).

כשנשאל אם הוא יודע כמה פעמים ביקרו שוטרים בביתו כדי לחפשו, השיב: **"לא ידוע לי, אני היית בבית"** (פרוטוקול עמ' 269). כאשר הטיחה בו התובעת שישנו שוטר שביקר בביתו עשרים וארבע פעמים, בשעות ובימים שונים, השיב: **"הוא יכול להגיד מה שהוא רוצה, לא היה ולא נברא, אני הייתי שם ואם לא הייתי שם הייתי במחסן ואם לא הייתי במחסן הייתי בשטחים"** (שם).

כשנשאל מדוע מסרה גרושתו לשוטרים שהגיעו לביתו שהוא אינו בבית, השיב: **"תשאלי את גרושתי"**. כשנשאל אם ראה את השוטר נכנס לבית, השיב: **"אני לא ראיתי כלום ברגע שבאו אלי והזדהו בתור שוטרים התלוויתי אליהם"**. (פרוטוקול בעמ' 273).

כשעומת עם העובדה שחמש דקות לפני הדקירה יצאה שיחה מטלפון מס' 052-7000029 ועם העובדה שבחקירתו הודה שהטלפון הנ"ל בשימוש, השיב: **"אז כך היה"** (פרוטוקול עמ' 270).

כשנשאל מתי שמע על אירוע הדקירה בפעם הראשונה, השיב שאינו זוכר (פרוטוקול עמ' 271).

כשנשאל כיצד הוא מסביר שגם מוניה וגם מוחמד זיהו אותו במסדר הזיהוי כדוקר באירוע, השיב: **"לא יודע להגיד לך. אני לא דקרתי, אני ל עשיתי שום דבר...אולי הראו להם תמונה, אולי דברו איתם...גם שמו אותי עם שישה ערבים...ממש רואים שהם ערבים ושמו יהודי...כמובן שיזהו את היהודי מערבי..."** (פרוטוקול עמ' 277).

הערכת עדויות

האישום הראשון:

29. עדותו של מוניה, קרבן העבירה, הייתה מתונה ולא מעצימה וניכר היה שהעיד על דברים כהווייתם תוך שדבק באמת, תוך חשיפת כל העובדות הרלוונטיות, ותוך ניסיון לדייק בדבריו, ועל כן רחשתי אמון לגרסתו.

כך חשף שהוצגה לו תמונה של הנאשם 2 בזירה, לאחר שנדקר, כאשר היה מטושטש וחלש ולא זיהה בה את הדוקר בוודאות; כך גם העיד שהנאשם 1 איים עליו במספרים אולם לא תקף אותו באמצעותם; וכך העיד שבין הנאשם 1 לאביו היו ויכוחים וצעקות ומדובר "בדבר שבשגרה" על אף שתיאור שכזה אינו מחמיא לאביו.

30. החבלה שתועדו על גופו של מוניה, הן בזירת האירוע, הן בבית החולים, והן בחקירה, תואמת את גרסתו ומחזקת אותה (ראו דוח פעולה ת/4; תמונות ת/1; תמונות ת/8, תעודה רפואית ת/15).

31. מוניה ומוחמד זיהו את הנאשם 2 בוודאות במסדר זיהוי, כל אחד בנפרד, עובדה שתומכת במהימנותם ומחזקת את מהימנות הזיהוי.

32. גרסת מוחמד, אביו של מוניה תמכה בגרסתו בשורה של פרטים מהותיים ובכללם: הדיפת מוניה והוצאתו מהמשרד; הלך נפשו האלים והתוקפני של הנאשם 1 ואופן התנהגותו; בקשת מוחמד ממוניה שלא יסלים את העימות; איומיו של הנאשם 1 שהושמעו בעת שישב ברכבו; שיחת הטלפון שקיים הנאשם 1 בחניית בית העסק; הגעתו של הנאשם 2 למקום כשהוא נוהג בטנדר וניגוח רכבו של מוחמד; יציאת מוחמד ומוניה מהרכב לאחר ההתנגשות; דקירתו של מוניה בידי הנאשם 2; זיהוי של הנאשם 2 במסדר זיהוי; בריחת הנאשם 1 והנאשם 2 מהזירה.

33. כמו בעניין מוניה גם גרסתו של מוחמד מהימנה בעיניי.

מוחמד נמנע מלדבר סרה בנאשם 1 העיד שהתנהגותו באירוע איננה אופיינית וכי הוויכוחים שהתנהלו ביום האירוע היו דבר שבשגרה, זאת על אף האירוע הטראומתי שבו פגע הנאשם 1 בבנו של מוחמד לעיניו.

אמרותיו הספונטניות של מוחמד בזירה ומצבו הנפשי הנסער אשר נתמכות בדוח הפעולה של השוטר מור אריאלי (4/ת) ובהודעתה של רות חיון שמסרה שמוחמד החל לזעוק שדקרו את בנו וביקש סיוע, תומכות אף הן בגרסתו הן במובן של הוכחת אותנטיות הטראומה שחווה, והן במובן של שלילת טענה להמצאה מקרוב.

גרסתו של מוחמד שלפיה הנאשם 1 התקשר לאדם אחר עובד לאירוע הדקירה אומתה (ראה ת/21). על פי גרסתו של הנאשם 2 מדובר במספר טלפון שהיה בשימוש. הנאשם 2 זוהה בסופו של יום כמי שדקר את מוניר. יש בכל אלה לחזק את מהימנותו הכוללת של מוחמד.

תשובותיו הענייניות והישירות של מוחמד בנוגע להתנהלותו העסקית, חשפו פרטים שאינם נוחים לו והעצימו את מהימנותו.

גרסתו של מוחמד בנוגע למעורבותו ב-"מכתב הסחיטה" נתמכת בעדותו של בנו סאמר שטען שלא מדובר בכתב ידו של אביו אולם הפרטים הרשומים והחתימה שייכים לאביו, וגם שואבת חיזוק מהימנות ההגנה מהגשת המכתב כראייה וכבישת גרסת הנאשם 1 בעניין זה.

דבריו של מוחמד בנוגע למפגש עם הנאשם 1 שואבים חיזוק מהודעתו של יוסף אבו עמאר ת/9 אשר הוגשה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות.

ההגנה טענה לסתירה בין גרסת מוניר לגרסת אביו הנוגעת לתפיסתו של מוניר בידי הנאשם 1 ולסתירה הנוגעת להצגת תמונתו של הנאשם 2 בזירה. לא מצאתי שיש בסתירות אלה לשנות ממסקנותי בהתחשב בטיבו המהיר והמלחץ של האירוע, במצבם הנפשי של העדים, ובמיקוד ובזווית המבט של כל עד. אשר להצגת התמונה, לא ברור מהראיות למי הוצגה כך שייתכן שלא הוצגה למוחמד.

כך גם לא מצאתי שהעובדה שמוחמד הסתיר את המפגש עם הנאשם 1 במהלך העימות מוסילה למסקנה שסחט את הנאשם 1 ואינה מאפשרת לתת אמון בגרסתו. כפי שהסביר מוחמד הוא רצה להימנע מהפללת אחיו יוסף ולאחר העימות סיפר למשטרה על המפגש.

34. רות חיון, עובדת של הנאשם 1, היא עדה החשודה כמעוניינת מעצם היותה תלויה בנאשם 1 לפרנסתה ועל כן יש לבחון את גרסתה בזהירות המתחייבת. בעדותה סתרה את הודעתה בפרט מהותי - נוכחותו של הנאשם 1 בזירה יחד עם מוניר ומוחמד לאחר דקירתו של הראשון. עובדה זו עומדת בסתירה חזיתית לגרסת הנאשם 1 ומסבכת אותו. התרשמתי שהעדה הטתה את עדותה לטובת מעסיקה במטרה להגן עליו. גם הצגתם של מוחמד ומוניר באור שלילי ועברייני בעדותה שלא באופן שבו הוצגו בהודעתה, מחזקת מסקנה זו. מסיבות אלה החלטתי לאמץ את דבריה בהודעה שנאמרו באופן ספונטני בזירת האירוע ולהעדיף על גרסתה בעדות.

35. פרח זכריה, אף היא עובדת של הנאשם 1 וכמי שתלויה בנאשם לפרנסתה, אף היא חשודה כבלתי אובייקטיבית.

בעדותה לא זכרה דבר. גם הודעתה שהוגשה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, לא תרמה באופן מהותי לבירור האשמה כיוון שגם בהודעה טענה שלא ראתה פרטים מהותיים. יודגש שבהודעתה לא טענה "שלא ראתה" פרטים המסבכים את הנאשם 1 בהבדל מ-"ראתה שלא", כך שלא ניתן להסיק ממצאים שליליים מגרסתה.

36. מנגד לא מצאתי לתת אמון בגרסת הנאשם 1.

טענתו שלפיה עזב את בית העסק לפני הדקירה, נסתרה מהודעתה של העובדת רות חיון שבוודאי לא חפצה ברעתו. יתרה מכך טענה זו אינה מתיישבת עם אירוע הוויכוח הקולני שהתלהט מחוץ לבית העסק ועם העימות שהתפתח בינו ובין מוחמד. טענתו שלא ידע על הדקירה שהתרחשה בחניית בית העסק בהתחשב בכך שעובדיו נחשפו לה, אף היא בלתי סבירה ובלתי הגיונית. התחמקותו מהמשטרה היא התנהגות מפלילה המסבכת אותו; וטענתו ששהה בביתו בעת שנעשו ניסיונות מצד המשטרה לעצרו אף היא בלתי סבירה ובלתי הגיונית.

נוסף על כך נפגמה מהימנותו של הנאשם 1 גם באלה: התנהגותו המפלילה בכך שנמלט מזירת האירוע; הסבריו הסותרים בנוגע לסיבה שלא הגיע לתחנת המשטרה; טענתו שלא שוחח עם עובדיו על האירוע גם לאחר ששבו לעבוד בבית העסק סמוך להתרחשותו; טענתו שהיה מאוים תקופה ארוכה מצד משפחתו של מוחמד לצד הימנעותו מהגשת תלונה במשטרה; טענתו שהועבר אליו מכתב סחיטה ממוחמד שאף הוא לא הועבר למשטרה ולא הוגש לבית המשפט; ומתן הסבר שאינו מניח את הדעת בנוגע לשתיקתו בחקירה שנערכה לאחר העימות וזאת על אף שבמהלך העימות בא בטרוניה כלפי המשטרה שלטענתו לא עשתה די כדי לחשוף את נסיבות האירוע.

הנאשם 1 מסר הסברים סותרים בנוגע לקושי באיתורו זמן ממושך. בעדותו טען שנעדר מסיבות אישיות וכשנשאל מהן הסיבות נמנע מלפרטן. עוד טען שנאלץ להסתתר מחשש לאיומיו של מוחמד ובני משפחתו אולם כאמור לא הוצגו תימוכין לטענתו.

37. בדומה לנאשם 1, אף את גרסת הנאשם 2 לא מצאתי אמינה.

התנהגותו המפלילה עת נמלט מהזירה; בחירתו לשתוק בחקירותיו במשטרה; התנהגותו המפלילה עת הודה בכך שהזדהה בשם כוזב לפני שוטר; הסבריו הסותרים בנוגע לסיבה שבגינה התייצג ככזב לפני השוטר; גרסתו התמוהה בחקירה שלפיה הוא מכונה גם בשם "אברהם" שלא הוצגו לה תימוכין כלשהם; גרסתו הכבושה בנוגע לסכסוך שיש לו עם עבריין שהוצגה כסיבה לכך שלא הזדהה בשמו האמתי לפני השוטר; גרסתו הבלתי סבירה והבלתי הגיונית שלא ידע על כך שהמשטרה מחפשת אחריו בשל מעורבותו בתיק זה וגם בשל מעורבותו בתיק אחר ושיש "לחץ" לאתרו, חרף עשרות ביקורים שערכה המשטרה בביתו במועדים שונים והודעות שהושארו לו באמצעות אשתו; טענתו הבלתי סבירה שלפיה בתקופה שבה נעשו הניסיונות לאתרו, שהה כל העת בביתו או במחסן או במשק הסמוך; הסברו המגוחך משהו שלפיו לא התייצב לחקירה לנוכח תקופת לחץ בעבודתו כחקלאי שנמשכה מחודש פברואר ועד לחודש דצמבר (!?).

38. אשר לעד יוסף אבו עמאר, אחיו של מוחמד, מצאתי להעדיף את גרסתו בהודעתו (9/ת) על פני גרסתו בעדותו. העד מסר בעדותו שהוא והנאשם 1 מנהלים קשרים עסקיים ואילו עם אחיו מוחמד הוא אינו עומד בקשר. על פי

דבריו של מוחמד קיים נתק ביניהם מה שמחייב לבחון את גרסתו בזירות. בעדותו לא זכר פרטים רבים ובשונה מתשובותיו המפורטות בהודעתו, השיב לרובן של השאלות שהופנו אליו בעדותו שהוא אינו זוכר. בין היתר לא העיד על פרט מהותי - הצעת השיבוש שהוצעה למוחמד, פרט אשר את מסבך את הן אותו והן את הנאשם 1 בעבירה. מטעמים אלה וכיוון שההודעה נגבתה במועד קרוב יותר לאירועים, מצאתי שיש להעדיף את הודעתו על פני עדותו.

39. מצאתי את עדותו של השוטור דניאל יצחק, אשר עצר את הנאשם 2, מהימנה. השוטור מסר גרסה עניינית קוהרנטית, ומדויקת. השוטור הוא עובד ציבור הפועל על פי דין באכיפת החוק ואינו עד מעוניין, אינו מכיר את המעורבים, ואינו בעל מניע זר שבעטיו יטה את עדותו לטובת אחד מהם. גרסת הנאשם 2 עצמו תואמת לגרסת העד בשורה של פרטים מהותיים. בעדותו תיאר העד כיצד נכנס לביתו של הנאשם 2 והזדהה לפני אשתו של הנאשם 2 וגם לפני הנאשם 2 עצמו כשוטר, כיצד פנה לנאשם 2 מספר פעמים וביקש ממנו להזדהות והלה השיב לו כי שמו "אברהם"; כיצד עורר הנאשם 2 את חשדו ועל כן ביקש שישלחו לו מתחנת המשטרה תמונה עדכנית של החשוד, תמונה אשר הובילה לזיהוי הוודאי. כן העיד על גרסתו של הנאשם 2 בנוגע לסיבה שבגינה הזדהה בשם כוזב - חשש שהשוטרים הם בריונים, הסבר שאינו מתיישב עם נסיבות הביקור ועם התנהגות השוטרים בבית.

מסדר הזיהוי

40. לא מצאתי שהיה פגם במסדר הזיהוי.

41. יש להבחין בין הליך איתור למסדר זיהוי. לעיתים כשזהות החשוד אינה ידועה, יש לנקוט בהליכי איתור כגון עיון באלבום העבריינים. הפסיקה קבעה שאין בהליך איתור כדי לפסול את מסדר הזיהוי שיערך לאחר שהחשוד ימצא או לפגום במשקלו כל עוד נחשפה תמונת החשוד לפרק זמן קצר בלי שהדמות תיחרת בתודעתו של העד (ע"פ 3179/13 ווינר נגד מדינת ישראל (15.06.2015); בש"פ 5680/12 הואשלה נגד מדינת ישראל (15.08.2012); ע"פ 752/06 פלוני נגד מדינת ישראל (10.08.2006) (פיסקה 24); ע"פ 10360/03 שדיד נגד מדינת ישראל ((02.03.2006)).

במקרה שלפניי אין חשש שתמונת החשוד נחרתה בתודעתם של העדים. מסדר הזיהוי נערך לאחר מספר חודשים מהאירוע; מוניה היה חלש ומטושטש בעת שהוצגה לו תמונתו של הנאשם 2 בזירה; מוחמד כלל לא זכר שהוצגה לו תמונה בזירה כך שאין חשש שנחרתה בתודעתו; הנאשם 2 זוהה באופן ודאי ומהיר מצד כל עד בנפרד מה שתמוך באותנטיות הזיהוי ומפחית את החשש מהשפעה הדדית או מזיהום.

ממצאים עובדתיים ומשפטיים

42. על יסוד האמון שרחשתי לגרסת עדי התביעה והחיזוקים שנמצאו לגרסתם, כאשר מנגד דחיתי את גרסת הנאשמים שאותה מצאתי בלתי מהימנה, אני קובע שעובדות כתב האישום הוכחו ברף הנדרש בפלילים.

43. מצאתי שהעובדות משכללות את העבירות שיוחסו לנאשמים. כך מצאתי שפשיטא שדבריו המפורשים של הנאשם 1 והנפת המספריים, מגבשים עבירת איומים; פשיטא שהמעשים שעניינם החזקתו של מוניר בידי הנאשם 1 באופן שמנע ממנו להתנגד תוך שהנאשם 2 דוקר אותו בסכין מגבשים עבירה של פציעה כשהעברין מזוין בצוותא חדא והחזקת סכין; פשיטא שהצעת הפיצוי למוחמד תוך התניית התשלום בכך שהדוקר לא יזוהה בחקירה, מגבשת עבירה של שיבוש מהלכי משפט; ופשיטא שמעשיו של הנאשם 2 באישום השלישי מגבשים עבירות של הפרעה לשוטרים ושיבוש מהלכי משפט.

44. בעניין עבירות השיבוש, מדובר בעבירת התנהגות שמטרה בצידי. דהיינו די בכך שנעשה מעשה בכוונה להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין כדי לשכלל עבירה מושלמת ואין צורך בתוצאה של שיבוש.

המאשימה ייחסה לנאשמים 1 ו-2 ניסיון לשיבוש אף על פי שנעברה עבירה מושלמת. ברם כיוון שבית המשפט אינו משים עצמו קטגור יותר מן התובע, לא ארשיע את הנאשמים בעבירה המושלמת אלא בעבירת הניסיון כפי שביקשה המאשימה.

מחדלי חקירה

45. לא מצאתי שיש במחדלי החקירה שנטענו כדי לשנות את התוצאה.

46. כידוע, אין במחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של נאשם, אם חרף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו (ע"פ 8447/11 סולימאן נגד מדינת ישראל (24.09.2012), ע"פ 8187/11 פלוני נגד מדינת ישראל (19.8.2013)).

השאלה אותה נדרש בית המשפט לבחון היא האם מחדלי החקירה מקימים חשש כי הגנתו של הנאשם קופחה, מכיוון שנוצר לו קושי להתמודד עם חומר הראיות נגדו או להוכיח את גרסתו שלו (ע"פ 2694/14 חדאד נגד מדינת ישראל (6.9.2016), ע"פ 4226/11 אבו חדיר נגד מדינת ישראל (15.2.2016)).

ברע"פ 9306/20 ברגות נגד מדינת ישראל (29.04.2021) (פסק דינו של כב' השופט א' שטיין) חודדה ההלכה בנוגע למחדלי חקירה וכך נקבע:

"חקירה פלילית איננה, תכנית כבקשתך" ולנאשם אין זכות קנויה באשר לאופן שבו המשטרה מכלכלת את צעדיה ומקצה את משאביה החקירתיים. מחדלי חקירה מהם זכאי הנאשם להיבנות הם בגדר רשימה מוגבלת ומצומצמת של מחדלים חמורים, שעיקרם אי נקיטת פעולה חקיריתית מתבקשת באופן המטיל ספק רציני בראיות שבאות להפליל את הנאשם."

נפקותו של מחדל החקירה תלויה אפוא, בתשתית הראייתית שהניחה המאשימה ובספקות שאותם מעורר

הנאשם, והמסקנות תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין.

ההגנה טענה למחדלים שבאי צילום ותיעוד זירת העבירה וקורבן העבירה, אי גביית הודעה מידית מהקורבן, אי חקירת המתלוננים על איומים ואי תיעוד הצגת תמונתו של נאשם 2 למוניר בשטח.

נכון, ניתן היה לחקור את התיק בצורה יסודית ומעמיקה יותר, ברם לא מצאתי שמדובר במחדלים שיש בכוחם להוביל לזיכויים של הנאשמים שכן התביעה הניחה לפני בית המשפט תשתית מספיקה להוכחת האשמה, וזאת להבדיל מתשתית מקסימלית.

לפיכך דחיתי את הטענה.

אכיפה בררנית

47. החלטתי לדחות את הטענה.

48. ב"כ הנאשם 1 טען שמוחמד איים על נאשם 1 וסחט אותו. לטענה זו לא הוצגו תימוכין כלשהם והמכתב, שעליו הסתמך ב"כ הנאשם 1 בחקירתו הנגדית של מוחמד, לא הוגש. בנסיבות אלה הטענה לא הוכחה.

49. אשר לאי העמדתו לדין של יוסף אבו עמאר בגין שיבוש מהלכי משפט, מצאתי שיש ממש בטענה כעולה מהודעתו של יוסף ת/9. המאשימה לא התייחסה בסיכומיה לסיבה שבגינה לא הוגש כתב אישום נגד יוסף, כך שאיננו יודעים אם מדובר בשיקול ראייתי או אחר.

50. ברם חרף האפליה שבאי העמדתו של יוסף לדין, מעמדו אינו שווה למעמדו של הנאשם בהיררכיה של העבירה. כמי שהיה מעורב באירוע הדקירה עצמו ויש לו אינטרס אישי רב יותר בשיבוש החקירה, הנאשם 1 הוא בעל העניין המרכזי בעבירה. בתור שכזה יש אינטרס מוגבר למצות עמו את הדין בגין מעשה השיבוש. מכאן שאף שהטענה צודקת במהותה, אין לפטור את הנאשם מאישום זה חרף אי העמדתו לדין של יוסף.

סוף דבר

51. משקבעתי שעובדות כתב האישום והוראות החיקוק שיוחסו לנאשמים הוכחו ברף הנדרש בפלילים אני מרשיע את הנאשמים בעבירות כדלקמן.

52. את שני הנאשמים בפציעה כשהעברין מזוין (בצוותא חדא), עבירה לפי סעיף 335(א)(1) בצירוף סעיף 334 לחוק העונשין.

את הנאשם 1 גם באיומים, שתי עבירות לפי סעיף 192 לחוק העונשין וגם בניסיון שיבוש מהלכי משפט עבירה לפי סעיף 244 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

את הנאשם 2 גם בהחזקת סכין עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, גם בהפרעה לשוטרי עבירה לפי סעיף 244 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין וגם בניסיון שיבוש מהלכי משפט עבירה לפי סעיף 244 + סעיף 25 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ב תמוז תשפ"ב, 21 יולי 2022, במעמד הצדדים